

Stil

Corina BURA

Un concert deosebit de interesant și bine gândit a încheiat luna aprilie la Filarmonica „George Enescu” avându-l la pupitru pe dirijorul de origine mexicană **José Areán**, solist fiind tânărul violonistul rus **Sergey Malov**. Programul s-a deschis într-un ambient sonor elevat, cu *Variațiunile simfonice pe o temă de Haydn, op.56 a*, în sunurile vibrante ale tonalității Si b major, lucrare aparținând ilustrului **Johannes Brahms**. Cele 8 inelele variaționale au fost integrate în desfășurarea sonoră fără a-și pierde caracterul și individualitatea, ceea ce demonstrează o înțelegere superioară a textului muzical. Impresionant și expresiv a fost momentul apariției ritmului punctat, al variațiunii a șaptea – Siciliano – și solemnitatea finalului, el însuși structurat pe principiul variațiunii polifonice de tip Passacaglia sau Ciaccona. Întregul opus reprezintă o mostră de mare virtuozitate componistică prin care Brahms dă măsura uriașei sale capacități de sinteză. Violonistul Sergey Malov s-a dovedit a fi un interpret ideal al *Concertului în mi minor pentru vioară și orchestră* scris de **Felix Mendelssohn – Bartholdy**.

José Areán

Deși aparțin unor școli cu totul diferite, Malov s-a atașat, la fel ca și Dubach, de natura cantabilă a lucrării, mult mai prezentă la Mendelssohn decât la Edouard Lalo. Malov este o natură sensibilă care se dezvăluie prin sunetul său foarte frumos, prin fraza elegantă și printr-un simț deosebit al mișcărilor interioare din cadrul acesteia. Tehnica sa este briantă, ceea ce înseamnă claritate, viteză, stăpânirea perfectă a trăsăturilor de arcuș chiar pe cele mai dificile catene, toate acestea fiind subordonate expresivității. Cu toate că, în general, interpretarea a respectat recomandări deja tradiționale, fantezia sa a găsit totuși câteva momente în care să evadeze din tiparul „clasic”, în cadență, la repriza mișcării secunde și în finalul strălucitor unde a beneficiat și de susținerea optimă a flautelor. José Areán s-a arătat a fi un partener extrem de atent la toate intențiile solistului realizând un acompaniament de clasă. Malov este un artist complex și stăpânește cu aceeași măiestrie viola și viola barocă. Abilitățile interpretative și viziunea stilistică au făcut

obiectul bisului, nu mai puțin decât transcripția pentru vioară a celebrei *Toccate și fugi în re minor*, emblemă a artei organistice bachiene, în care și-a dezvăluit, dacă mai era nevoie, arta emisiei sonore diferențiate preluată din construcția registrelor orgii, gândirea muzicală superioară și echilibrul. Pe parcursul minutelor în care se desfășurau cascadele ornamentale pe pilonii nevăzuți dar mereu prezenți ai savantei construcții, sala Atheneului Român a intrat într-un fel de imponderabilitate, fascinată de magia pe care o degajau nu numai vioara lui Malov, ci și figura sa spiritualizată.

Astfel că pauza nu a făcut decât să acorde un respiro pentru continuarea incursiunii în lumea Barocului, de data aceasta printr-o lucrare extrasă tot din repertoriul organistic : **Dietrich Buxtehude**, *Ciaccona în mi minor*, prelucrată pentru ansamblu instrumental de **Carlos Chávez**, unul dintre cei mai reprezentativi compozitori latino-americani din generația sa și unul dintre cei mai de succes orchestratori.

Pentru prelucrarea din 1936, Chavez ia în considerare caracteristicile orgilor nord-germane pentru care Buxtehude a conceput corpul său organistic și realizează prin aparatul orchestral tocmai acea demnitate, solemnitate caracteristice ciacconei, nu întâmplător aleasă, dată fiind apartenența sa la un spațiu hispanic. Ca și în cazul Variațiunilor de Brahms, José Areán a realizat monumentalitatea construcției, fără a pierde din vedere expresia temei și a metamorfozelor impuse de învelișul orchestral.

Concertul s-a încheiat cu o suită alcătuită din muzica baletului *Pasărea de foc* scrisă de **Igor Stravinski** pentru Baletul rus. Această muzică nu mai are nevoie de nici o recomandare, în ideea că este atât de bine scrisă încât se cântă cumva de la sine. José Areán posedă simțul culorii, implicit al contrastului, iar suita oferă din plin pretextele realizării unei atmosfere de basm în care plutesc armonii de extracție debussy-iană, urmând ca în *Dansul infernal al lui Kașcei* Stravinski să se dezlănțuie temperamental.

Cu toate că la o vedere superficială acest parcurs care pleacă de la Baroc și ajunge la opera unuia dintre titanii componisticii secolului al XX-lea poate apărea eclectic, iată că o selecție inteligentă a lucrărilor și o viziune dirijorală integratoare realizează punți solide peste secole în ideea unei Surse Sonore Unice care își trimite cu dărnicie mesajele.